

Feia fred aquell dia

Un relat de: [sico.fons](#)

Feia fred, però el cel d'aquell dia era d'un blau intens i lluminós i ni un sol núvol embrutava la seua bellesa. John Parker va besar la boca de Dorothy Williams durant una interminable estona. Romanien abraçats al costat d'un arbre alt i completament nu de fulles. John va mirar Dorothy amb un somrís que a ella li va semblar el més bonic que mai li havia vist, i li va assegurar que tornaria aviat a casa sa i estalvi. Ningú no li podria fer cap mal, perquè l'amor que sentia per ella era tan gran que el protegiria de tot. També Déu era al seu costat. No li podia passar res.

Ell li ho va prometre, tornaria a casa. I no obstant això, no va tornar mai. No va tornar viu. Una bala va penetrar pel seu front i li va destrossar el cervell. La seua sang va regar inútilment l'erma terra del desert. Una bonica bandera va cobrir el seu taüt durant el funeral; i mentre un escamot de soldats disparava una salva en el seu honor, tothom va poder veure els ulls de Dorothy eixuts i buits incapaços de vessar-hi ni una sola llàgrima més. Li ho havia promés.

Abdul Alí va esguardar les altes muntanyes de l'horitzó i va recordar quan de menut hi jugava amb els seus amics, i després els seus pares el renyaven per haver trigat massa temps en tornar a casa i haver fet malbé la seua roba.

Abdul va somriure i mirà el cel. Feia fred, però el cel d'aquell dia era d'un blau intens i lluminós i ni un sol núvol embrutava la seua bellesa.

Després es dirigí cap a sa casa i tornà a somriure amb satisfacció; al lliantar de la porta l'esperava Zubaida, la seua muller. La va abraçar i la va besar amb tendresa, i en acabar la mirà amb un somrís que a ella li va semblar el més bonic que mai li havia vist, i li va assegurar que tornaria aviat a casa sa i estalvi. Ningú no li podria fer cap mal, perquè l'amor que sentia per ella era tan gran que el protegiria de tot. També Déu era al seu costat. No li podia passar res. Després besà els dos fills i s'acomiadà de la seua família.

Els ho va prometre, tornaria a casa.

I no obstant això, no va tornar mai. No va tornar viu... ni mort.

Una bomba llançada per un avió enemic va caure sobre Abdul i el va esmicolar en mil bocins; no en quedà ni rastre. Ni tan sols pogueren enterrar-lo.

El seu nom no constà en la llista de baixes, sinó en la de desapareguts. I ningú va poder veure Zubaida, que de sa casa estant, mirava les altes muntanyes de l'horitzó. Ni tampoc els seus ulls, eixuts i buits incapaços de vessar-hi ni una sola llàgrima més. Li ho havia promés.

No a la guerra.